

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete90
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

09 Temmuz 2025 S.67

Sokaklar Bizim

2

Bugün hemen bütün emekçi kesimlerin en yakıcı sorunu, sözcüğün gerçek anlamında hayatta kalma mücadelesidir. Açlık, propagandif bir sözcük olarak değil, gerçek bir açlık bütün emekçi hanelerin temel kaygısı haline geldi. Artık ne "Reis'in iktidar hesapları", ne "İmamoğlu'nun (CHP'nin) geleceği"... Ebeveynler açısından çocuklarını hayatta tutma endişesi, her tür sorunu geriye attı. Hatta çocuklarına bir gelecek sağlama tasasını bile geride bıraktı. Şimdi emekçi yığınların bilincini belirleyen şey, "ince politikalar" değil, doğrudan yaşamsal sorunlarına çözüm olacak köklü adımlardır.

2

Editör

**Bir Kez Daha: Sandıkla
Gitmeyecekler**

4

İzmir Yanıyor

6

Umut Çakır

Sarsıcı-Şaşırtıcı

8

Temade Çınar

**Faşizmin Sınıfa Karşı Güçleri:
Burjuva Sendikacılar!**

10

Çeviri Kolektifi

**Emperyalizmin Amacı Nedir ve
Bu Amacını Nasıl Başarmayı Hedefliyor?**

Sokaklar Bizim

Manşet

Sözün hükmü, yaşamın katı gerçeklerine kadar. Her tür aldatmaca, kandırmaca... tersten, her tür yanılsama, bizzat hayatın pratik sınamasıyla yüzleşir.

"Sunî gündemler"le, ideolojik söylemlerle bir yere kadar idare edersiniz. Günün sonunda **son sözü daima yaşamın kendisi söyler.**

Bugün hemen bütün emekçi kesimlerin en yakıcı sorunu, sözcüğün gerçek anlamında hayatta kalma mücadelesidir. Açlık, propagandif bir sözcük olarak değil, gerçek bir açlık bütün emekçi hanelerin temel kaygısı haline geldi. Artık ne "Reis'in iktidar hesapları", ne "İmamoğlu'nun (CHP'nin) geleceği"... Ebeveynler açısından çocuklarını hayatta tutma endişesi, her tür sorunu geriye attı. Hatta çocuklarına bir gelecek sağlama tasasını bile geride bıraktı.

Şimdi emekçi yığınların bilincini belirleyen şey, "ince politikalar" değil, doğrudan yaşamsal sorunlarına çözüm olacak köklü adımlardır. CHP'nin mitinglerine bu eylemci ruh haliyle koşup, hayal kırıklığı ile dönüyor. Her yerde sayısız eyleme başvuruyor, kendini en zorlu şartlarda dinci faşist iktidarın zor aygıtlarının karşısına atıyor. Başta eğitim emekçileri olmak üzere, hemen her işçi kesimi, gözünü "kendi patronlarına" değil, doğrudan Ankara'ya, siyasal iktidara diyor... **Kapışmayı doğrudan Ankara (siyasal iktidar) ile yapmaya koyuluyor.**

Basit bir "tek adam" karşıtlığı üzerinden emekçi kitlelerin yıkıcı öfkesini harekete geçirmeye çalışmak beyhude bir çaba. Bunu burjuva muhalefet (CHP) düzenlediği mitinglerle başaramıyor ki, kendi siyasal geleceklerini burjuva muhalefetin kuyruğuna takılmaya adanmış sosyal reformistler başarsın!

İşler bu raddeye varmışken hala seçimle, "demokratik siyaset" ile işlerin düzeleceğini, "toplumsal barış"ın geleceğini tekrarlayıp duranlara; göz göre göre gelen zorlu kapışmalar kapıdayken, hala **"barış güvercini"** kesilenlere ne demeli!

Derin yoksulluk uçurumuna yuvarlanan emekçiler, **bütün zenginlikleri ele geçiren bir avuç zenginin egemenliğine dayanan bu düzeni** toptan karşısına alırken, bu düzene gerçekte dokunmayan, onu **alaşağı etmekten bahsetmeyen**, bu sömürü düzenini temelinden değiştirmeyi kendi önüne koymayan, tek içeriği "tek adam diktatörlüğü eleştirisi" olan bir siyasi programı neden benimseyin, neden böyle bir odağın etrafında kenetlensin!

Sorunlar çok ve iç içe geçmiş. Tüm yoksul emekçi kesimlerin, gençliğin, kadınların, Kürt halkının, hatta orta kesimlerin sorunları, basit bir "yönetici değişikliği"yle, bir "tek adam"ın yerinden edilmesiyle çözülecek türden değil. Sefalet-sefahat uçurumunu durmaksızın derinleştiren sermaye birikimine, dolayısıyla, kapitalist özel mülkiyete dokunulmaksızın, şu an emekçi sınıfların en acil, en yakıcı sorunlarına hiçbir çözüm üretilmez.

Çözüm, bu dinci faşist iktidarın ve faşist devletin yıkılmasına, kapitalist sömürü düzeninin yerle bir edilmesine bağlanmış durumda. Bunu temele koymayan hiçbir siyasi programın başarı şansı yoktur!

Sokakları mesken tutan emek hareketinin temel alacağı husus, budur!

Bir Kez Daha: Sandıkla Gitmeyecekler

Editör

Güne, CHP'nin üç Büyük Belediye Başkanı'nın gözüaltına alınmasıyla uyandı Türkiye ve Kürdistan halkları. Artık vaka-i adliyeden sayılıyor bu tür görevden alma, gözüaltına alma ve muhtemelen tutuklamayla sonuçlanacak uygulamalar. Dinci faşist iktidar durmak bilmiyor.

Son olarak Adana, Antalya ve Adıyaman Büyükşehir Belediye başkanları gözüaltına alındılar. Bu üç Büyükşehir Belediye Başkanlarının yanı sıra eşantıyon babında bir de Manavgat Belediye Başkanı gözüaltına alındı.

Dinci faşist iktidarın bu politikasına kararlılıkla devam edeceği anlaşılıyor. Azerbaycan dönüşü uçakta RTE'nin CHP'ye "Bekle, sabret" demesinden anlıyoruz. Zamanında **"turpun büyüğü heybede"** demişti. Herkes, "en büyük turpun İmamoğlu'nun tutuklanması" olduğunu düşünmüştü. **İş İmamoğlu'nu geçti, neredeyse tüm CHP'li belediye başkanlarının görevden alınmasına kadar geldi.**

Peki, heybedeki "büyük turp" ne ola? CHP'li belediyeler olmadığı anlaşıldı. DEM Partili belediyeler zaten değil. Geriye belediyelerle ilgili bir şey de kalmıyor zaten. Bari, heybedeki "büyük turpun" ne olduğunu biz açıklayalım. Kehanet ya da falcılık yapacak değiliz. Somut olgulardan, yapılan açıklamalardan ve bu olgu ile açıklamaların pratikle uyumuna bakarak bir sonuca ulaşıyoruz. Heybede duran "turpun büyüğü" RTE'nin şu sözlerinde saklı:

"Elhamdülillah dimdik ayakta'yız. Emri hak vaki olana kadar da yine burada olacağız."

Artık net biçimde anlaşılıyor ki dinci faşist iktidar, şimdi "emri hak"ın vaki olacağı ana kadar RTE'nin devletin başında kalması için gerekli yol düzenlemesini yapıyor. Burjuva muhalefet partisi de olsa CHP'nin başına örülen çoraplar, belediye başkanlarının gözüaltına alınıp ardından büyük ihtimalle tutuklanmaları, DEM Partili pek çok belediye başkanı yerine "kayyum" atanması vb. bütün bunlar, RTE'nin "emri hak vaki olana kadar" faşist devletin tepesinde kalması için yapılan düzenlemelerdir. CHP'ye söylediği "bekle... sabret" tavsiyesi de bu çerçevede anlaşılmalıdır. Öyleyse, kısa bir ara sonuç: Seçim/sandık bir hiçtir. İşçi sınıfı, ezilen, sömürülen, yoksullaştırılan halklar için kurtuluş, sandıkta değil, sokakta gerçekleşecek.

Doğrusu, dinci faşist iktidarın "emri hak vaki olana kadar" RTE şahsında yönetimde kalması, yeni verilmiş bir karar değil. Dinci faşist iktidarın Dışişleri eski Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu, bu yönetimin seçim/sandıkla iktidarı devretmeyeceğini bundan neredeyse altı yıl önce şu sözlerle ilan etmişti:

"Ülkede seçim yok. Seçim olsa da iktidarın size ve-

ırlmeyeceğini biliyorsunuz. Yoksa darbe beklentiniz mi var nereden devralacaksınız, kimden devralacaksınız?”

Burjuva muhalefet, seçim de kazansalar iktidarın kendilerine verilmeyeceğini biliyor muydu, bilemiyoruz. Ama dinci faşist iktidarın yıllar önce bunun kararını vermiş olduğunu biliyoruz.

Leninist Parti, bundan yıllar önce, dinci faşist iktidarın seçim/sandıkla gitmeyeceğini ortaya koymuş, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halklarına bu gerçeği, “Sandıkla gitmeyecekler” sloganıyla açıklamıştı. “Sandıkla Gitmeyecekler”di; gitmediler. Dün de bugün de dinci faşist iktidarın en güçlü payandası; onu ayakta tutan sac ayaklarından birisi burjuva muhalefet partileri; bu partilerin başında da Kılıçdaroğlu başkanlığındaki CHP idi. Bugün de durum değişmiş değil.

Burada kısa bir parantez açarak, dinci faşist iktidarın bir aleti olduğu iyice açığa çıkan Kılıçdaroğlu’nu ve CHP’yi başta T“K”P olmak üzere bütün sosyal reformistlerin ve oportünistlerin “utanmadan, sıkılmadan” (bu ifade T“K”P’ye ait) desteklediklerini de hatırlatalım.

Parantez buraya kadar, artık devam edebiliriz.

Sınıf savaşının yasaları, doğa yasaları gibi, katıdır; kendilerini er ya da geç, bütün acımasızlıklarıyla kabul ettirirler. RTE şahsında, dinci faşist iktidarın “emri hak vaki olana kadar” yönetimde kalması, dinci faşist parti ve ortağı faşist MHP’nin yönetimi “gasp etme gücü”nden ya da keyfe keder isteğinden kaynaklanmıyor.

Sosyal reformist partilerin ve oportünistlerin iki ülkenin emekçi

Anlatmaktan itinayla kaçındıkları gerçek; iktidarın burjuva partiler, parlamento gibi değersiz kurumlar tarafından değil, öncelikle emperyalist mali sermaye odakları, sonra Türkiye tekeli sermaye sınıfının en irileri tarafından belirlendiğidir.

halklarına anlatmaktan itinayla kaçındıkları gerçek; iktidarın burjuva partiler, parlamento gibi değersiz kurumlar tarafından değil, öncelikle emperyalist mali sermaye odakları, sonra Türkiye tekeli sermaye sınıfının en irileri tarafından belirlendiğidir. Türkiye’de faşistlikle, gericiyle, istisnasız bütün burjuva partiler, yönetime gelmek için, önce ABD-İngiliz emperyalistlerinin icazetini alırlar, sonra da dönüp Türkiye tekeli sermaye sınıfının **en irilerinin** onayına başvururlar.

Bu konu istisna kabul etmez.

Türkiye’de yönetime getirilecek burjuva partiler hakkında karar verirken, gücün gerçek sahipleri yani emperyalist mali sermaye odakları -elbette NATO ile eşgüdüm halinde- ve Türkiye tekeli sermaye sınıfının en iri kesimleri, sınıf savaşının koşullarına, güç ilişkilerine, sınıf savaşının gidişatına bakarak karar verirler. Sınıf savaşı derken, bunu dar anlamda, sadece Türkiye ve Kürdistan’la sınırlanmış biçimde ele almıyoruz. Emperyalistler, Ortadoğu’da, NATO/ Ukrayna-Rusya, Kafkaslar, İran-İsrail gibi bölgelerde süren ve gelecekte ortaya çıkması muhtemel savaşlarda en işe yarar yönetimi başta tutmak istiyorlar/isteyecekler.

Sınıf savaşı, dünya çapında süren emek-sermaye çatışması, kapitalizmle sosyalizm arasında

süreğiden mücadele biçiminde ele alınmalıdır. Türkiye ve Kürdistan’a gelince... Bu iki ülke gerçek bir devrim toprağıdır. Emperyalistler ve tekeli sermaye sınıfı, birleşik devrimden gerçek bir korku duyuyorlar. Onların bu korkusunu her adımlarında görmek mümkün. Bütün politikalarını, yukarıda ortaya koyduğumuz hususlar dahil, bu birleşik devrimi önleme amaçlı belirliyorlar.

Bütün bunlar gözönüne alınıp hesaplandığında, gücün gerçek sahiplerinin, verili koşullarda, tercihlerini dinci faşist iktidardan yana koyacaklarını görmek için çok şey gerekmiyor. RTE, bu bilgiye sahip olmanın verdiği güvenle, yönetimde kalma süresinin “emri hak”ın kararına kadar olacağını ilan ediyor. Çavuşoğlu’nun neredeyse altı yıl önce söylediği “Seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz... Nereden devralacaksınız, kimden devralacaksınız” sözleri işte bu bağlamda anlamını buluyor.

DEM Parti’li belediye başkanlarının, CHP’li belediye başkanlarının böyle görevden alınmaları, milletvekilleri hakkında dokunulmazlıkların kaldırılması için fevlekelerin hazırlanması gibi olaylar bir tek gerçeğe işaret ediyor: Seçim/sandık bir hiçtir, birleşik devrim ve iktidar her şeydir. Kurtuluş, sokakta kazanılacak!

İzmir Yanıyor

İzmir'de bu yaz, yine orman yangınlarıyla başladı. Haziran ayının sonundan itibaren başta Çeşme, Menderes, Seferihisar, Buca ve Karaburun olmak üzere pek çok ilçede çıkan yangınlar, yalnızca doğayı değil, yerleşim yerlerini ve geçim kaynaklarını da yok etti. On binlerce dönüm ormanlık alanın yandığı, evlerin tahliye edildiği, insanların can havliyle müdahale etmeye çalıştığı bir tablo çıktı ortaya. Ancak bu yangınların ardından gündeme gelmesi gereken asıl konu şu: Bu yangınlar gerçekten "doğal afet" mi?

Yangınların eş zamanlı ve benzer koşullarda çıkması, birçoğunun yerleşim yerlerine ya da imara açık alanlara yakın olması ciddi soru işaretleri yaratıyor. Yangınların çıktığı bölgelerin turizm alanları olması, yangınların doğal yollarla mı, yoksa insan eliyle mi çıktığı konusundaki kuşku- ları büyütüyor.

Müdahale sürecine bakıldığında da ortaya pek iç açıcı bir tablo çıkmıyor. Pek çok noktada yangınlara **ilk müdahalenin çok geç yapıldığı** görüldü. Hatta bazı köylerde ve mahallelerde halk saatlerce kendi imkanlarıyla alevlere karşı mücadele etti. Hortumlarla, damacanalarla, tencerelerle kısacası ellerinde ne varsa halk onunla yangın bölgelerine su taşıdı. **İtfaiyeler, yangın söndürme uçakları ve helikopterler bazı**

bölgelere ancak yangın büyü- yüp yayıldıktan sonra ulaştı.

Bu gecikmenin nedenleri henüz bilinmediği gibi ormanların rant hırsına kurban edildiği düşüncesi- ni güçlendiriyor.

Resmi makamlar, yangın- lardan sonra zararın tazmini için çeşitli destekler açıkladı. AFAD ödenekleri, kira yardımları, eşya destekleri gündeme geldi. Ancak bu yardımlar, ne yanan ormanları geri getiriyor ne de zamanında müdahale edilmediğini unuttura- biliyor. Bugün yangınlar kısmen sona ermiş, kontrol altına alınmış olsa da binlerce canlıya ev sahipli- ği yapan ormanların, orada yaşa- yan canlılarla birlikte yok edilmek istendiği gerçeği değişmiyor.

Marx'ın *"Kapitalizm gölgesini satamadığı ağacı keser"* sözünü ka- nıtlarcasına ülkemizde de gölgesi satılamayan ağaçlar, ormanlar yakılıp, yerine lüks oteller, havuz- lu villa siteleri yapılıyor.

Elbette her yangının ön- lenmesi mümkün değil. Ancak önlenebilir olanlar için yeterli ha- zırlığın yapılmamış olması, yangın çıktığında organize müdahalenin gecikmesi ve halkın yalnız ve çare- siz bırakılması kabul edilemez.

Bugün İzmir'de yangınlar söndü, ancak sorumluluk alma- yanların gündem değiştirme çabaları da hız kesmeden devam ediyor.

Zaman Kimin Hesabına İşliyor?

6 Şubat 2023 04:17 Antakya'da bir can pazarı...

Enkaz altında kalan insanların çığlıkları ve gelmeyen, seyreden devlet... On binlerce insanın enkaz altında can vermesi ve kayıplar... Peşi sıra gelen kamulaştırma. İnsanların tarlalarına bağ-bahçelerine devletin çökmesi...

İki buçuk yıl geçti, hiçbir yara sarılmadığı gibi, yaşamsızlık, umutsuzluk Antakya'da giderek büyüyor.

Evlerini depremde kaybedenler, hemen sonra kamulaştırma politikalarıyla bu defa zeytinliklerini, geçim kaynağı olan bağ-bahçelerini kaybetmeye başladılar. Antakya'nın Dikmece, Gülderen, Karaali, Hancağz, Mağaracık, Mengüllü mahalleleri, aylardır kamulaştırma politikalarına karşı eylemde.

"Depremde öldük, topraklarımızı rantçılara tekellere kaptırarak tekrar ölmeyeceğiz" diyorlardı, demeye devam ediyorlar.

Ve 30 Haziran 2025...

Antakya'nın Karaali, Dikmece, Gülderen, Alahan, Serinyol mahallelerinde insanlar zeytinliklerini, bahçelerindeki ağaçlarını, hayvanlarını ve kimisi evlerini çıkan yangınlarda kaybetti. Her şey küle döndü.

Halkın da yardımıyla 2 günde kontrol altına alınan orman yangınlarının bilançosu yine halkta büyük maddi ve manevi kayıplar oldu.

Halk şundan emin; işin içinde yine rant, talan ve soygun var. Bütün bunları şimdilik bir izleyici gibi seyretse de, halkın içinde gitgide büyüyen bir öfke var.

Maruz bırakıldığı bu karanlıklar içinde "hayır"ın sezgisi de çoğalıyor.

Gün tekellerin, yağmacıların, hesabına değil, halkın hesabına tutuyor zamanı...

Antakya'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

Yeşil Alanlarımız Yanıyor

Hatay İHD'nin çağrısıyla Karaali'de başlayan ve birçok mahalleye yayılan büyük orman yangını için 5 Temmuz Cumartesi günü bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

"Ormanlarımız, Yaşam Alanlarımız Yanıyor! Sessiz Kalmıyoruz" pankartıyla yapılan basın açıklamasında 30 Haziran 2025 tarihinde Hatay'ın Antakya ilçesine bağlı Karaali Mahallesi'nde sabah saat 10.30 civarında başlayan orman yangını, alevlerin Üçgedik, Anayazı, Alahan, Dikmece ve Oğlakören mahallelerine sıçramasıyla birlikte genişlediği bilgisi verildi. İHD'nin oluşturduğu heyetin yangınla ilgili incelemeler yaptığı anlatıldı.

İHD'nin incelemeleri doğrultusunda tespitlerine göre Karaali Mahallesi'nde, Seyyid El Hıdır ziyaret alanının çevresindeki ormanlık alanda alevleri ve dumanları görmeleri üzerine itfaiyeyi, jandarmayı ve diğer ilgili kurumları aradığı, insanların kendi imkanlarıyla söndürmeye çalışmalarına rağmen rüzgarın etkisiyle hızla yayıldığı söylendi. Yangının başlamasından yarım saat sonra bir itfaiye aracının geldiği, 1,5 saat sonra

itfaiye araç sayısı artsa da yangının hızla Dikmece ve Oğlakören mevkiilerine, bir kanadının da Üçgedik ve Alahan mevkiilerine doğru yayıldığı, itfaiye personelinin sadece yerleşim yerlerine sıçrayan yangınlara müdahale edebildiği; ormanlık alanlarda yangına müdahale edilemediği; ilk saatlerde yangın söndürme helikopterleri kullanılmadığı için yangının

ormanlık alanlara ve diğer mahallelere hızla sıçradığı belirtildi.

Yangınlar hala yalnızca insanlar için değil, orman ekosisteminde yaşayan tüm canlılar için hayati bir tehdit oluşturuyor. Açıklama, kamusal sorumluluğun sadece insanı değil, tüm canlı yaşamını korumayı kapsadığı hatırlatılarak sonlandırıldı.

Sarsıcı-Şaşırtıcı

Umut Çakır

Dinci-faşizm seçim hilelerinin en aşırılarını bu taşra kentlerinde gerçekleştirdi. Topyekün faşizmin sıkıca ördüğü bu duvarı hiçbir sandık, hiçbir parlamenter oyun planı bozamadı. Ta ki Mart ayaklanmasına kadar.

Mart'ta açılan ayaklanma dalgası ikinci perdesine doğru hızla ilerlerken, sınıfların karşılıklı ilişkisi ve mücadelesini yansıtan, sarsıcı olduğu kadar şaşırtıcı, şaşırtıcı olduğu kadar eğitici olaylar zinciri ardı ardına sıralanıyor. Bir yanda topyekün faşizmin esir aldığı taşra kenti "kale"ler emek hareketiyle sarsılırken, bu durum devrimin artçı kitlelerinde muazzam bir yığınağa yol açıyor ve diğer yanda tekelci sermaye tehlikeye düşen kendi varlık koşulları üzerinden mevcut iktidar ve muhalefet arasında bir seçim yapmaya zorlanırken, kendi onayıyla sahaya sürdüğü CHP, devrimin artçı yığınağına açtığı kanalda bu kitleleri tutmakta giderek zorlanıyor. Bu kitleler, devrimin yolunda hızlandırılmış bir eğitimden geçiyorlar.

Eğer bir ülkede on milyonlar hükümetten yüzlerini çevirmiş ve bu tutumlarını baskı ve yasakları tanımayarak arşa çıkmış yalanlara kanmayarak, inatçı bir süreklilikle eylem alanlarına koşarak gösteriyorlarsa, orada devrimci partiler artık, ne öncülerini kendi kadrolarıyla sınırlandırabilirler ne de artçıları kendi etki alanlarındaki emekçilerle... **Ölçütler değişmiştir. Öncüler artık şu veya bu partiler grubuyla eş görülemez, ama devrimci partiler gibi düşünmeye başlayan çok daha geniş bir çevreyle ölçülür.** Artçıları da, yine aynı büyük ölçekte, şu veya bu vesileyle eylem alanlarına akan ve ilk siyasi eğitimini bu eylem alanlarında alan milyonlar ölçüsünde hesaba katılır. Bu geniş bakış açısına sahip olmayan bir parti, ne iktidarı fethedecek cüret ve iddiayı kuşanabilir ne de harekete geçen milyonlarla buluşabilir. Bu geniş bakış açısından, son haftaların sarsıcı ve şaşırtıcı eylemi, Bayburt'ta toplanan onbinlerdir. (Önceki yazımızda, bu dönemin mitinglerini

neden bir "eylem" diye nitelediğimizi ele almıştık)

Bayburt eylemini sarsıcı-şaşırtıcı gibi ifadelerle nitelendirmek, ilk bakışta yadırganabilir ve bu yadırgamanın gayet haklı gerekçeleri vardır. Ne de olsa, **eylemin çağrıcısı tekelci sermayenin gerici partisi CHP'dir ve devrimci proletarya bu gerici partiyi överek, en ufak bir imayı bile hata hanesine yazar.** Ancak, burjuvazinin tümüne olduğu gibi, CHP'ye karşı da tam güvensizlik tutumu, proleter devrimcileri, yukarıda sözünü ettiğimiz dar bakışa sürüklememelidir. Bu eylemlerde ortaya çıkıp alanları dolduranlar, devrimin muazzam ağırlıkta çoğunluğunu oluşturan "artçıları"dır ve bunların eylem alanlarında sergilediği her tutum, iktidarı hedefleyen bir partinin muhasebe defterine kaydedilmelidir. Artçıları hesaba katmayan bir öncünün zafer stratejisi de oluşamaz.

Bu geniş bakış açısından, Bayburt'u şaşırtıcı ve sarsıcı kılan olgu şudur: **Uzun iç savaş boyunca faşist devlete kitle desteği sunan, dinci faşizmin son on yılda evrildiği topyekün faşizm aşamasıyla birlikte tamamen kapalı birer "kale" haline dönüşen taşra, çözülmenin son demlerini yaşamakta.** Bu kaleler, kalın bir faşist-şovenist örtünün altında bunaltıp kapana sıkıştırdığı emekçi hareket tarafından sarsılmaktadır.

Bayburt gibi pek çok büyük-küçük taşra kentinin kaderi, parti-devlet-taşra sermayesi üçgeninde sıkı birliğe kavuşan topyekün faşizm tarafından belirlendi. Değil bir gelecek kurmak, günlük ihtiyacı karşılamak için bile emekçiler, bu üçgene dahil olmak zorunda kaldılar. Bu kentlerde dinci-faşizmin sandıktan çıkardığı sonuçlar hep rekora koştu, en kötü

ekonomik yıkım dönemlerinde bile. Gerçekte bu durum, koca bir yanılsamaydı. Çünkü, parti-devlet-sermaye üçgeninin kapana aldığı, ama emekten yana güçler, kendilerini dağınık, güçsüz ve yalnız hissettikçe, bu seçim sonuçlarını sorgulamaz oldular. Dinci-faşizm seçim hilelerinin en aşırılarını bu taşra kentlerinde gerçekleştirdi. Topyekün faşizmin sıkıca ördüğü bu duvarı hiçbir sandık, hiçbir parlamenter oyun planı bozamadı. Ta ki Mart ayaklanmasına kadar.

Gezi gibi genel bir ayaklanmanın hiç uğramadığı Bayburt'u, Mart ayaklanması nasıl sokağa dökmüş olabilir? Bunun için, genel ayaklanma havasına eşlik eden çok ağır bir sefalet krizinin yaşanması gerekiyordu ve Gezi'de eksik olan buydu. Topyekün faşizmin taşrada ördüğü duvar hem içeriden -dayanılmaz ve ertelenemez bir sefalet- hem dışarıdan -bir genel eylem, isyan ayaklanma- darbelerle yıkılabilir. Taşra kentlerinde emek güçlerini dağınık, güçsüz, yalnız hissettiren duvar hem içeriden hem dışardan darbelerle yıkılınca, gerçek sınıf ilişkileri de açığa çıkmış oldu.

Öyleyse, Yozgat'ı, Bayburt'u eylem alanlarına taşıyan, tek başına CHP çağrıları değildi, derin sefaletin dayanılmaz acılarına eşlik eden ayaklanmanın cesaret, cüret ve umut aşılayan etkisiydi. **Sefalet, bu cüret, cesaret ve umudu ertelenemez bir ihtiyaç haline getirmişti.** Taşra kentlerinde eylem alanlarına akan büyük kalabalıklar, sınıfların karşılıklı ilişkilerinde, topyekün faşizm cenderesinde çarpıtılan ve paketlenip sandık sonuçlarıyla sunulan yanılsamayı parçaladı, gerçek sınıf ilişkilerini açığa çıkardı ki, bu bile başlı başına sarsıcıdır.

Bu kalelerde uzun süredir kendilerini sıkışıp kalmış hisseden emek

güçleri, şimdilerde hiç de yalnız ve güçsüz olmadıklarını deneyimliyorlar. **Her şey bir yana, Yozgat-Bayburt meydanlarında, anmaya korktukları isimleri ve hükümeti istifaya davet eden sloganları haykırıp kenti inletmek bile, bu kalenin her emekçisi için, muazzam ölçülerde şaşırtıcı ve sarsıcı olmalı.** Değil fısıltıyla sözünü etmek, hayalini bile kurmaya çekindikleri bir durum yaşıyor olmanın bu kitleler üzerindeki şaşırtıcı-sarsıcı etkisini muhasebe defterine kaydetmeyen bir öncü, kötü bir öncüdür. Kayıt, dinci faşizmi yıkılmaz görünen kalelerini sarsma onurunu, CHP'ye değil, sefalet eşlik eden ayaklanmaya bahşedecektir.

Hiç olmazsa "kalebent"ler için son derece sarsıcı-şaşırtıcı bu gelişmeler, devrimin geneli için ne önem ve anlam ifade ediyor? Her şeyden önce, son birkaç yılda dikkat çekilen bir olgunun somut ve tartışılmaz kanıtlarını elde etmiş bulunuyoruz. Bu olgu, devrimin potansiyel artçı yığınlarındaki hızlı, muazzam genişlemeye işaret ediyordu. Şüphesiz geçmişte, henüz kendini eylem alanında sergilememiş, fakat ancak bir "genel ruh hali" olarak tespit edilebilecek bir olguydu. Şimdi o ruh halinin eylem alanında pratik-politik bir iradeye, güce, inisiyatifte dönüşmesini izliyoruz. Bu somut, tartışılmaz durum, devrim için hem büyük bir olanaktır, hem de bakışı sık sık bulandıran bir karmaşanın kaynağıdır.

Devrimin bu artçı birlikleri, öncüleri yani uzun iç savaşın politik birikimine sahip olanları kat be kat aşan niceliktedir. Bir potansiyel olmaktan çıkıp bir anda eylem alanlarına akmaya başlayan bu muazzam niceliğe, en "babayiğit" (eril dil için kusura bakmayın) parti bile, öyle bir anda nitelik kazandıramaz. Sorunların derinliğine ve olayların gelişim hızına bağlı olarak, az çok uzun bir süre boyunca bu muazzam kitle olayları karşısında bizzat eylem alanlarında kendi yanılgılarıyla yüzleşmek, şimdilik epeyce boş olan kitle bagajlarını dolduracak eğitimlerini sürekli yanılma -duvara toslama- daha az yanılma sarmalında tamamlamak zorunda kalacaklar.

Artçıların bu eğitim sürecini "kararlı bir devrim yolu"na sürükleyecek etmen nedir diye sorulacak olursa, "elbette öncülerdir" klasik-kestirme cevabıyla yetinemeyiz. Bu, meselelerin bir boyutudur. Fakat **meselede temel olan, öncü ile artçı arasındaki ilişkiden çok, artçıların sınıf ilişkileri ve mücadelesi içinde tuttukları yerin dönüşümüdür.**

Artçılar, onları harekete geçiren derin sefalet ile muhatap aldıkları partilerin bu sefaletle sundukları çözümün karşılaştırılması yolundan ilerleyerek, sınıf ilişkilerine sürekli dönüşen dinamik bir yapı kazandırıyorlar. Bu

noktada devrim son derece şanslı sayılmalıdır. Çünkü sefalet öylesine derin ve bunun karşısında burjuva sefahat öyle arşa çıkmıştır ki, tekelin has partisi CHP bu konulara dair suskunluğuyla, artçılara gerekli dersi kazandırıyor. **Üstelik bu ders doğrudan, aracısız alınıyor. Eylem alanlarında kürsüyle eylemci kitlelerin etkileşimi, sarsıcı-şaşırtıcı yeni sonuçlar üretmeye adaydır.** Kürsüden Özel uzun, upuzun bir "seçim-süreci" vaad ederken, alanı dolduranlar hükümetin hemen istifasını talep ediyorlar. Bu uçurum, sefaletin acil-yakıcı çözümleri ile onun sessizce geçiştirmeye yönelik burjuva çözümün, eylem alanında karşı karşıya gelmesidir.

Burjuva muhalefet kadar reformist solun da parlayan yıldızı CHP'nin şanssızlığı odur ki, ne bu olağanüstü sefaleti gözlerden kaçırabiliyor, ne de burjuva sefahate karşı tek laf edebiliyor. Aksine Özel, her fırsatta "sermaye dostu" olduğunu açıklamak ihtiyacı hissediyor. En geriden gelenler dahi, sefalet-sefahat uçurumunun pekala farkında olduğu için, ayrıntılı bir teşhire gerek yok. Ama CHP'nin yaşadığı çikişsizliği resmetmek için, bir sayıdan yararlanmakla yetineceğiz. Son açıklanan banka mevduat hesaplarına göre, mevduat sahiplerinin %2'sine denk gelen zenginler, mevduatların %78'ine sahiptir. Elbette bu veri sadece banka mevduatlarına ilişkindir. Buna bir de emlak, ziynet eşyası, lüks mallar ve yurt dışı hesaplar dahil edildiğinde, uçurumun çok daha sarsıcı bir gerçeklik taşıdığı göz önünde bulundurulmalıdır. Şimdi yaşanan sefaletin tüm koşulları, zenginliği tek tek toplayan bu olağan dışı uçurum tarafından hazırlanıyor. Ve hiçbir burjuva parti, bu uçurumu azıcık da olsa kapatmaya yeltenemez. Salt niyet meselesi değil, birikimin yapısı buna müsaade etmez.

Tam ekonomik ilhak düzeyinde bağımlı bir sermaye ve servet yığılım sürecine sahip Türk tekелci sermayesi, **şimdi boyunu aşan borçlarını çevirebilmek için, sefalet-sefahat arasındaki bu derin uçuruma, neredeyse son marjına kadar bağlıdır.** Marjın birazcık kapanması bile, Türk tekелci sermayenin borç dağı altında kalmasına yeter. CHP'nin eylem kürsülerinde sefaletle dair çözüm üretme yeteneksizliği, bu yapısal gerçeğe dayanıyor.

Şimdilerde %33'e varan geniş tanımlı işsizlik olmasa, çalışanlardan %600'e ulaşan artı-değer sömürsünü sağlamak mümkün olmazdı. **Yüksek enflasyon olmasaydı, bu yüksek oranlı sömürü, salt aşırı çalışmayla yakalanamazdı. Barınma krizini zıvanadan çıkaran sürekli yükselen emlak fiyatları olmadan, borçlarını çevirecek kre-**

diye tekелci sermaye ulaşamazdı. Yaz ortasında bile, gözleri faltaşına çeviren etiketlere sahip sebze meyve, yine bu aşırı servet birikiminin sonucu olduğu kadar, bu birikimin kaynağıdır. Aşırı sömürü sefalet cenderesinde kuruyan iç pazar, tarımsal üretimde fazlalık ortaya çıkardı. Öyle ki, **tarlada para etmeyen meyve sebze, marketlerde fahiş fiyata kolayca alıcı bulabiliyor, çünkü fiyatı ne kadar yüksek olsa da, bu ürünü satın alacak bir azınlık nüfus var.** Ve gıda pazarına tekел koyan her sermaye için, hesap basittir. Yüz liraya bir ton kiraz ile, bin liraya yüz kilo kiraz arasında, lojistik farkı vardır ve ikincisi tercih edilir. Dokuz yüz kilo kiraz feda edilir.

Özetle, sefalet-sefahat uçurumunu durmaksızın derinleştiren sermaye birikimine, dolayısıyla, kapitalist özel mülkiyete dokunulmaksızın, şu an emekçi sınıfların en acil, en yakıcı sorunlarına hiçbir çözüm üretilemez. Has burjuva karakteriyle bu gerçeği iyi bilen CHP, bu yüzden izmir belediye işçilerinin ücret talebine karşı çıktı. Şimdilerde kürsüden yarım ağız seslendirdikleri "ara zam", bu uçurumu değil kapatmak, süreç içinde daha hızlı açılmasına neden olacaktır. Çünkü tekелci sermaye, en ufak ücret zammına, fiyatları yükselterek cevap verecek binlerce koşula, zorunluluğa ve imkana sahiptir. CHP, eylem kürsülerinde bir sürü boş gevezelik arasında, "sermaye ve servet dostu" olduğunu ifade etmek zorunda kaldıkça, meydanları dolduran devrimin artçıları, onları sonunda devrim yoluna sürükleyen "sınıf ilişkileri" eğitiminden geçiyor.

Sarsıcı, şaşırtıcı ve eğitici... Ayaklanmanın ikinci perdesini hazırlayan sürecin özeti budur.

Faşizmin Sınıfa Karşı Güçleri: Burjuva Sendikacılar!

Temade Çınar

larken diğer taraftaki çoğunluk yanlış anlaşılacak için buna ya sesini çıkaramayacak ya da çatışmayı göze alacak.

Yalnız hesaba katmadıkları bir şey var ki o da işçilerin günden güne daha da bilinçlendikleri ve onlara olan öfkeleri ile sisteme olan öfkelerinin birleştiği. İşçiler açıkça bu sendikacıların lüks hayatlarını kaybetmeyi göze alamayacaklarını ve tüm deneyimlerini kendilerini tuzağa düşürmek için kullandıklarını görüyorlar.

Faşizmin "Tekelci kapitalizmin en baskıcı, en gerici, en şoven yönetim biçimi" tanımı, tam da yerine oturuyor. Her iki taraf da faşizmle bu konfederasyonlar arasındaki sıkı bağın da işçi sınıfını bastırmak ve sermayenin zaman kazanmasını sağlamak için yaşatıldıklarını da farkındalar.

Böylesi önemli ayrışma dönemlerini tanımlamak, tespit etmek yetmez. İşçi sınıfının öncülerinin işçi sınıfının önemli araçlarıken faşizmin ele geçirdiği sendikalarını yeniden sınıfa kazandırmaları çok önemli bir görev olarak duruyor. Faşizmin ana gövdesine karşı yürütülecek bu mücadele çok yönlü bir mücadele gerektiriyor. Böyle önemli zamanlarda alanın doğal öncüleriyle birlikte hareketi güçlendirmenin yollarını yaratmak için deneyimlerimizi ve bakış açımızı geliştirmeliyiz. Mücadeleci sendikaların burjuva sendikalar karşısında bir umut olarak öne çıkmasını sağlamalıyız. Tıpkı 15-16 Haziran'ların, DİSK'in doğduğu dönemdeki gibi bir dönemecten bahsediyoruz. **Fiili olarak alanda bulunmayan, sınıfın politikalarını alanda hakim kılmak için ısrarlı, yorucu ve sabırlı bir çalışmayı göze alamayanlar, sınıfın öncüsü olmanın ancak hayalini kurarlar.** Hareket kimseyi beklemez. Sınıfın öfkesi de kimseyi beklemeyecek. Sınıfın içinde onun yanında olduğunu gösteremeyenler, sınıfa güven veremeyenler en güzel en doğru sözleri söyleseler bile bentleri yıkıp geçecek olan o büyük bulamacın yanından akıp gitmesini izlemek zorunda kalacaklar.

Sadece öncü işçiler değil sınıfın tüm taraflarının faşizmin işçi sınıfı karşısında birleşmiş bu güçlerine karşı ortak mücadeleyi oluşturmak ve tüm emekçi kesimlerin umutsuzluğunu umuda dönüştüreceği bir odak yaratmak sorumluluğunu üzerine almalı.

Türk-İş, 600 bin kamu işçisinin yaşamını belirleyecek olan Kamu Çerçeve Protokolü görüşmelerinde devleti temsil eden tarafın Ocak ayından itibaren %17 zam teklifine "karşı" bir eylem programı açıklamıştı. Eylem programının nasıl bir aldatmaca olduğunu daha önce aktarmıştık¹. Büyük oranda Hak-İş'in ve bazı alanlarda Türk-İş'in yetkili olduğu **kamuda işçiler sekiz aydır Toplu İş Sözleşmelerinin yapılması için "çerçevenin" belirlenmesini bekliyorlar.** Tekrar belirtmekte fayda var, bir yıla yakın geciken Toplu İş Sözleşmelerini başlatmak için bu görüşmelerin beklenmesine gerek yok! Yani bu görüşmeler bağlayıcı değil. Sadece oyalayıcı...

İşçiler bir yıldır eski maaşlarıyla borca girerek ve gitgide daha da batarak yaşamaya çalışıyorlar. Ocak ayından geçerli olacak önce %16, sonra %17 yapılan zam önerisi kamu işçilerinin öfkelerini biriktiriyor. Şimdi alanı tutan, kapalı kapılar arkasında işçilerin kaderine karar veren bu kodamanların çoktan kendilerini "sattıklarını", kendilerini en aza razı etmek için nefeslerinin iyice kesilmesini beklediklerinin farkındalar. Sendikacıların lüks yaşamları ve astronomik gelirleri uzun süredir genelde örgütlü işçilerde ve tabii kamu işçilerinin içinde kaynamalara yol açıyordu. Türk-İş ve Hak-İş patronlarının yalandan eylem planları da aynı şekilde işçilerde hem hayal kırıklığı hem de öfke ya-

rattı. **İş yerini terk etmeme, yemeğe gitmeme, öğlen arasını kapının önünde geçirme, mesai sonrası bir avuç işçiyle "miting" gibi işçiyi mi karşı tarafı mı baskıladığı belli olmayan eylem planları işçilerde karşılık bulmadı.** Koca konfederasyonlar bir avuç işçiyle açıklama (!) yapmak zorunda kaldılar.

İki konfederasyon da böylesi sıkışmış bir zamanda Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nde 12 askerin hayatını kaybetmesi haberinin üzerine atladılar. Türk-İş Yönetim Kurulu 8 Temmuz'da **"iş bitiminde iş yerlerini terk etmeyerek sabaha kadar işyerlerinde kalacakları"** eylemi iptal etti. 17 Temmuz'da alanda uygulanmasının koşulları oluşturulmamış ama plandaki tek ciddi eylem olan **"1 gün işe gelmemek"** eyleminin akıbeti belli değil. Açıklamalarında *"Milletçe içinde bulunduğumuz duruma saygımızın ve sorumluluğumuzun bir gereği olarak bu karar alınmıştır"* deniyor. Hak-İş Konfederasyonu, "12 askerin şehit olmasını anmak üzere 8-9 Temmuz tarihlerinde 81 ilde eylemler düzenleyecek. Şehitler için saygı duruşu, Kur'an okunması ve açıklamalar yapılacak. Ayrıca, işyeri önlerinde oturma eylemi ve siyah kurdele tasma eylemleri" gerçekleştirecek.

Bu düşmanlaşmış ve kurtlaşmış "sendikacılar", işçilerin tam da öfkeleriyle birlik olmaya başladıkları bu dönemde onları bıçak gibi ortadan ikiye ayırıp karşı karşıya getirecek bir formül buldular! **Bir kısım işçi, baskın ideolojiyi arkalarına alarak şehitlerin anılmasını, eylemlere ara verilmesini yüksek sesle onay-**

¹ <https://www.mucadelebirligi24.net/index.php/emek-sendika/12048-sindikaların-eylem-planları-kamu-işçilerinin-sabri-tasiyor>

Patrona Değil Öğretmene Güvence

Öğretmen Sendikası 6 Temmuz günü Ankara'da Açı Koleji ve İstanbul'da Doğa Koleji Genel Merkezi önünde eylemdeydi.

ANKARA | Ankara'da Yenimahalle'de bulunan Açı Okulları önünde "Eğitime Bakış Açınızı Değiştirin" pankartı açan öğretmenler, okulun "Mutlu öğrenci öğrenir, mutlu öğretmen öğretir" sloganıyla tanıtım yaptığını belirterek, yaklaşık 70 öğretmenin kıdem tazminatı hakkının gasp edilmek istendiği ve istifaya zorlandığı belirtti. Hakları gasp edilen ve istifaya zorlanan bir öğretmenin mutlu olamayacağını ve mesleğini gerektiği gibi yapmasının mümkün olmadığını vurguladı.

Bu durumun açık bir sömürü ve mobbing olduğunu vurgulayan, Öğretmen Sendikası üyeleri, Açı Okulları'nda öğretmen emeğinin gasp edildiğini ve bunu her yerde teşhir edeceklerini belirtti.

Milli Eğitim Bakanlığı yetkililerine ve Meclis Eğitim Komisyonu üyelerine seslenen öğretmenler, taleplerini bir kez daha dile getirerek mücadeleyi sürdüreceklerini söyledi.

İSTANBUL | Ataşehir'de bulunan Doğa Koleji Genel Merkezi önünde bir araya gelen Öğretmen Sendikası üyeleri, "Sömürü Doğanızda Var" pankartı açarak, ülkenin en büyük özel eğitim kurumlarından biri olan Doğa Koleji'nde çalışan öğretmenlerin yaşadığı sorunları dile getirdi.

Öğretmenlerin sözleşme nüshalarının kendilerine verilmemesi, düşük maaş dayatması, hafta sonu kursları ve veli toplantıları için ücret ödenmemesi gibi pek çok hak gaspının uygulandığı belirtildi. Özellikle çift kampüste çalıştırılan öğretmenlerin tek maaş alması ve branşlar arası ücret eşitsizlikleriyle de sömürünün katmerlendiği ifade edildi.

Üyeleri tarafından Öğretmen Sendikası'na iletilen Doğa Koleji'nde yaşanan baskı, sömürü ve mobbing uygulamaları, öğretmenlerin dilinden aktarıldı.

Öğretmen Sendikası üyeleri buradan, Milli Eğitim Bakanlığı yetkililerine ve Meclis Eğitim Komisyonu üyelerine seslenerek, bu sömürünün denetim ve yasalarla önlenmesi gerektiğini ve özel eğitim kurum-

larında öğretmenlerin huzuru için yasalarla öğretmenlerin haklarının güvence altına alınmasının kaçınılmaz olduğunu belirtti.

Öğretmenlerin temel talepleri:
Asgari Ücret ve Taban Maaş Hakkı:

Sendika, patronların öğretmenleri asgari ücretle çalıştırmasına karşı 2014 yılında kaldırılan taban maaş hakkının geri getirilmesi,

Sürelili Sözleşmeler ve Güvence-sizlik: Sürelili sözleşmelerle kıdem ve ihbar tazminatlarının gasp ediliyor, belirsiz sürelili sözleşme uygulanması

Eğitim Ve Güzel Sanatlar İş Kolu: Öğretmenlerin farklı mesleklerle aynı iş kolunda (10 nolu iş kolu) sendikal haklarının gasp edilmesini önlemek amacıyla eğitim ve güzel sanatlar iş kolunun kurulması,

Özlük Haklarının Tanınması: Ek ders ücretlerinin, tatil haklarının gasp edilmesi ve eğitim ödeneklerinin geri istenmesi gibi sorunlara karşı özlük haklarının tanınması.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası üyeleri 7 Temmuz günü İstanbul'da Milli Eğitim Vakfı Basıncıköy Okulları önünde eylemdeydi.

"Mevcut Düzen Değişecek Taban Maaş Gelecek!" pankartı açan öğretmenlere öğrencileri de destek verdi.

Özel okullarda yaşanan her türlü usulsüzlüğü, yasa dışı uygulamanın Milli Eğitim Vakfı'nda da yapıldığı, öğretmenleri işten çıkaran, öğretmenlere keyfi sınavları zorunlu tutan bir okul olduğu ifade edilen açıklamada "Bizler Öğretmen Sendikası olarak geleceksizlikle sınanan, güvencesizliğe itilen öğretmenlerin sesi olmaya devam edeceğiz. Bu kurum bizim emeklerimizle var olmuştur ve ayakta durmaktadır. Eğer biz emeğimizle, mücadelemizle burada olmazsak bu binalar taş olacak." denildi.

Milli Eğitim Vakfı yönetimi değişik usullerinin de değiştiği, öğretmenlerin çalışma koşullarını Milli Eğitim Bakanlığı belirlemesine rağmen,

Vakıf yönetiminin kendince usuller uydurduğunu belirten öğretmenler, her gün ayrı bir kampüs önünde eylemde olacaklarını vurguladılar.

Milli Eğitim Vakfı'nda yaşanan ve Milli Eğitim Bakanlığı'nın bilgisi dahilinde, gözleri önünde gerçekleşen usulsüzlükler ve hak gaspları şöyle sıralandı:

* Öğretmenlere mevzuatta yeri olmayan sınavlar, sözleşme yenilemenin şartı olarak keyfi sınavlar haline getirildi.

* Maaş teklifleri açıklık sınırının bile altında sunuldu.

* Ek ders ücretleri, doldurma dersler, nöbet ücretleri eksik ödendi.

* Norm fazlası bahanesiyle yıllardır görev yapan öğretmenler kapı önüne kondu.

* Toplu istifalar dayatılarak kıdem tazminatları gasp edilmeye çalışıldı.

* "Sınavdan yeterli puan alamazsanız gidersiniz" tehdidiyle öğretmenler kışkırtıldı.

* Mobbing yaygınlaştırıldı, öğretmenler baskı altına alındı.

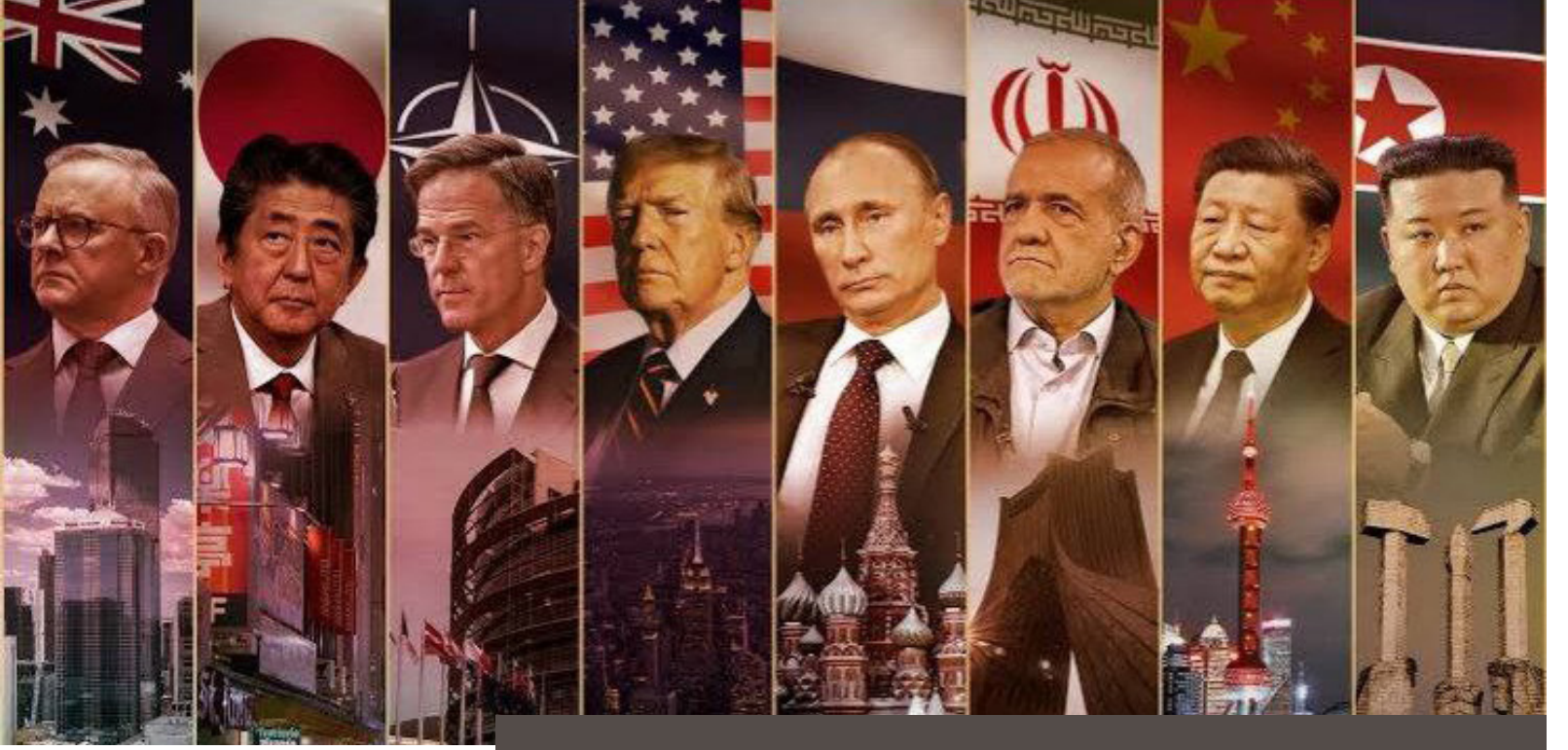
* "Direnirseniz sizinle uğraşırız" tehdidi yöneticilerin diline pelesenk oldu.

Emperyalizmin Amacı Nedir ve Bu Amacını Nasıl Başarmayı Hedefliyor?

Çeviri Kolektifi

Kore Uluslararası Forumu Koordinatörü Stephen Cho tarafından yazılan bu makale Dünya Antiemperyalist Platformu'nun sitesinde yayınlanmıştır: <https://waporgan.org/?p=5139>

Üçüncü Dünya Savaşı fırtınası şu anda Doğu Avrupa'dan başlayarak Batı Asya (Orta Doğu) üzerinden Doğu Asya ve Batı Pasifik'e doğru esmektedir.

Komünist hareket, her zaman durumunu bilimsel bir şekilde analiz etmek zorundadır ve stratejisini devrimci bir tarzda kurmalıdır. Tıpkı bir doktorun yaptığı teşhis ve buna göre reçete yazması gibi, sorunları bilimsel analiz yoluyla tespit etmek ve çözümleri devrimci stratejiler kurarak bulmak zorundadır. Topluların karakterine dayanan toplumsal devrim teorileri için de aynı durum geçerlidir. Burada **teori, başka bir şey değil, strateji ve taktiktir; hedefler, araçlar ve yöntemlerin bütünlüklü bir sistemidir. Hedef ve amaç her zaman önemlidir ve önceliklidir.** Çünkü 5N1K içinde "ne" ve "neden" sorularını -yani öz içeriği, gerekliliği ve kaçınılmazlığı- tanımlar. Bu, çoğunlukla "Hesaplanmış Hamle" olarak adlandırılır. Bu anlamda, bilimsel analizle belirlenen "hesaplanmış hamle" ile devrimci strateji kurulumu sırasıyla karşı tarafın (düşmanın) amaçlarına ve bizim tarafın (kendimizin) hedeflerine karşılık gelir. Devam eden Üçüncü Dünya Savaşı bağlamında, bilimsel analizin kilit noktası emperyalist kampın bu savaşa neyi amaçladığı; devrimci strateji kurulumunun kilit noktası ise antiemperyalist kampın neyi hedeflemesi gerektiğidir.

Emperyalizmin önünü açtığı Üçüncü Dünya Savaşı fırtınası şu anda Doğu Avrupa'dan başlayarak

Batı Asya (Orta Doğu) üzerinden Doğu Asya ve Batı Pasifik'e doğru esmektedir. Emperyalizmin Üçüncü Dünya Savaşı'nın temel nedeni olduğu yaygın biçimde bilinmektedir; ancak daha az anlaşılan şey, emperyalizmin "**hesaplanmış hamlesi**"dir. Emperyalizmin nihai hedefi olan bu hesaplı hamle, Üçüncü Dünya Savaşı'nda zafer kazanmak değildir. Böyle bir zafer baştan imkânsızdır. Üçüncü Dünya Savaşı, emperyalist ve antiemperyalist kamplar arasında küresel ölçekte bir karşılaşmadır ve antiemperyalist kampın başını çeken üç güç, **KDHC (Kuzey Kore), Çin ve Rusya**, nükleer füzelere sahip süper güçlerdir. ABD ve Avrupalı emperyalist devletlerin hidrojen bombaları ve hipersonik füzelerle donanmış bu askeri güçlere karşı zafer kazanabileceğini hayal etmek saçmadır. Gerçekte, bu ülkeler arasındaki savaş Ukrayna'da halihazırda sürmekte, "Kore Cumhuriyeti" (Güney Kore) ile Tayvan'da patlak vermek üzere hazırlanmaktadır (Böylece bu savaşlar emperyalistlerin topraklarında gerçekleşmemektedir). Emperyalist kamp baştan beri bu savaşları faşist kuklaların yürüttüğü **vekâlet savaşları** olarak tasarlamış-

tir. Ukrayna'daki savaş tam da bu şekilde gelişmiştir. Güney Kore ve Tayvan'daki savaşlar da aynı şekilde hazırlanmaktadır. KDHC, Çin ve Rusya taktik nükleer silahlar kullansa bile bu çerçevede değişmeyecektir. Nitekim **KDHC, taktik nükleer silahları kullanmaya hazır olduğunu defalarca açıklamış, özel operasyon planları hazırlamış ve gerçek tatbikatlar gerçekleştirmiştir.** Aynı şekilde Çin'in Nisan başındaki Tayvan kuşatma tatbikatları da açıkça taktik nükleer kullanım varsayımıyla yapılmıştır. Rusya da benzer şekilde taktik nükleer silah kullanma hazırlığını sık sık vurgulamıştır. Elbette, bu gelişmelerin yalnızca KDHC, Çin ve Rusya'nın kendilerine yöneltilen emperyalist savaşlara karşı bir öz savunma, önleyici savaş veya kurtuluş savaşı olarak -yani emperyalizm tarafından savaşa zorlandıklarında yapılacak kesin bir karşı saldırı olarak- gerçekleşeceğini söylemeye gerek yok. Ancak ABD, İngiltere ve Fransa'nın KDHC, Çin veya Rusya'ya karşı bir nükleer saldırı başlatması, her iki tarafın da birbirinin ana topraklarını hidrojen bombalarıyla vurduğu karşılıklı mutlak yok oluş anlamına gelir. Bu da

Sovyetler Birliği'ndeki ve Doğu [Avrupa]'daki karşı devrimden sonra kurulan ABD merkezli tek kutuplu sistemin, emperyalizmin tarihindeki en derin iktisadi ve siyasi kriz nedeniyle çökmesi ve çok kutuplu sisteme geçilmesi değil, aynı zamanda "G2"nin, BRICS'in, Şanghay İşbirliği Örgütü'nün yükselmesi ve KDHC'nin nükleer ve füze güçleri arasına katılmasıyla girilen yeni çağdır.

zaten imkânsızdır.

Peki emperyalist blok Üçüncü Dünya Savaşı'nda neyi hedeflemektedir? Emperyalist kampın stratejik hedefi, tek kelimeyle, bu dünya savaşı aracılığıyla bir **"Yeni Soğuk Savaş"** oluşturmaktır. KDHC, Çin ve Rusya'yı (elbette İran'ı da) kapsayan **"Direniş Eksenini"**, **"Yeni Saldırganlar Eksenini"** veya **"Yeni Şer Eksenini"** olarak tanımlayarak, geçmişteki "Soğuk Savaş"a benzer bir cepheleşme yaratmayı amaçlamaktadır. Bunun nedeni, Sovyetler Birliği'ndeki ve Doğu [Avrupa]'daki karşı devrimden sonra kurulan ABD merkezli tek kutuplu sistemin, emperyalizmin tarihindeki en derin iktisadi ve siyasi kriz nedeniyle çökmesi ve çok kutuplu sisteme geçilmesi değil, aynı zamanda "G2"nin, BRICS'in, Şanghay İşbirliği Örgütü'nün yükselmesi ve KDHC'nin nükleer ve füze güçleri arasına katılmasıyla girilen yeni çağdır. Yani bu, emperyalizmin, pastanın tamamını alamayacağını görünce yarısını alma düşüncesidir; Plan A'nın başarısız olması üzerine ortaya konan bir Plan B'dir ve krize yanıt olarak gündeme gelen çaresiz bir önlemdir.

Emperyalist kampın "Yeni Soğuk Savaş" yapısı, "Yeni Saldırganlar Eksenini" ve "Yeni Şer Eksenini", "U" şeklinde bir kuşatma ve çözülme stratejisi biçimindedir. Bu, "Büyük Satranç Tahtası"nda çizilen Fransa, Almanya, Polonya ve Ukrayna'dan geçip Orta Avrupa'daki Karpat Dağları'nı aşarak Sovyetler Birliği ve Rusya'ya saldırmak üzere oluşturulan "Ω" (omega) şekli ile Çin'i çözmek amacıyla İç Moğolistan, Sincan, Tibet, Hong Kong ve Tayvan'ı kapsayan "C" (hilal) şeklini bütünleştiren yeni bir kuşatma stratejisidir. Emperyalist kampın **"Hint-Pasifik Stratejisi"** Hint-Pasifik Komutanlığı'nın güçlendirilmesi,

Asya NATO'sunun kurulması ve NATO'nun "Pasifikleştirilmesi" ile birlikte tamamlanma aşamasına ulaşmıştır. "Asya NATO'su, 2023 Ağustos'unda ABD Camp David Zirvesi'nde ABD, Japonya ve Güney Kore liderlerinin temel aktörler olarak katılımıyla fiilen kurulmuş, "Squad" (Filipinlerle) ve "AUKUS" (Avustralya ile) gibi çok taraflı askeri tatbikatlarla ve ABD öncülüğündeki ittifak sistemiyle güçlendirilmiş ve genişletilmiştir. **"NATO'nun Pasifikleştirilmesi" ise 2024 Temmuz'undaki Washington NATO Zirvesi'nde siyasi olarak, 2024 Haziran-Ağustos aylarında yapılan "Freedom Edge", "RIMPAC" ve "Ulchi Freedom Shield" gibi tatbikatlarla askeri olarak hazırlanmıştır.** Bu, NATO'nun doğuya genişleme politikasının Kuzey Atlantik'ten başlayarak Akdeniz, Körfez ve Hint Okyanusu üzerinden Pasifik Okyanusu'na kadar ulaştığı anlamına gelir.

Hindistan, emperyalist kamp için bu "U şeklindeki kuşatma stratejisi" içerisinde kilit bir ülkedir. 2001'de emperyalistler, Çin'i kendi kamplarına entegre etmeye çalışarak Dünya Ticaret Örgütü'ne (DTÖ) katılmasını sağladılar; ancak Çin'in "Tao Guang Yang Hui (Gücünü gizle, zamanını bekle)" ve "Uyumlu Yükseliş (Barışçıl yükseliş)" stratejileri ile bu plan başarısız oldu. Sonuç olarak, strateji "Asya-Pasifik Stratejisi"nden Çin'siz bir "Hint-Pasifik Stratejisi"ne dönüştürüldü. Çin'in **"dünyanın fabrikası"** olarak kaybedilmesinden sonra, emperyalist strateji Hindistan'ı kendi kampına dahil etmeyi Plan B olarak benimsedi. Bu doğrultuda Hindistan'ı içeren "Quad" oluşturuldu ve ortak askeri tatbikatlar yapıldı. Ancak bu, emperyalistlerin planladığı gibi gitmedi; çünkü **Hindistan'daki yeni seçimlerde seçilen Modi, 2024 Temmuz'unda Washington NATO Zirvesi'ne katılmak yerine Rusya'ya giderek Putin'le zirve gerçekleştirdi ve BRICS'in kurucu üyesi**

olarak geleneksel bağlantısız ülke davranışı sergiledi. Bu bağlamda, Keşmir üzerinden Hindistan ile Pakistan arasında çıkan son yerel savaş, Çin-Pakistan yakın ittifakı nedeniyle Çin ile Hindistan arasında bir çatışma ortamı yaratmış olmasıyla tesadüf sayılamaz; çünkü Hindistan'ı Batı ve emperyalist kampa çekmeye hizmet etti. Ayrıca Ukrayna Kuzeybatı Asya olarak anılırsa, Batı Asya ise Güneybatı Asya olarak özel olarak tanımlanırsa, Hindistan-Pakistan savaşı, Üçüncü Dünya Savaşı'nın Kuzeybatı Asya'dan Güneybatı Asya üzerinden Güney Asya'ya yayıldığını göstermekte ve bu da "U-şeklindeki kuşatma stratejisi" ile "Hint-Pasifik Stratejisi" altında Doğu Asya'daki savaşın da yakın olduğunu göstermektedir.

Gerçekte, 2024 sonbahar ve kış aylarında, Güney Kore ("Kore Cumhuriyeti") ile savaş riski doğuran tehlikeli emperyalist ve faşist provokasyonlar vardı. 2024 Eylül ile Kasım ayları arasında, **Güney Kore'deki faşist grup, Pyongyang'a insansız hava aracı saldırısını da içeren, KDHC'ye karşı benzeri görülmemiş bir bölgesel saldırı başlattı.** Bu saldırı, KDHC'nin "stratejik sabrı" sayesinde boşa çıkarılınca, 2024 Aralık ayında savaş çıkarmanın alternatif yolu olarak Güney Kore'de bir askeri darbe girişimi yapıldı. Ancak bu da, G.Kore halkının kahramanca direnişiyle engellendi.

Güney Kore'deki askeri darbe girişiminin başarısızlığından sonra, muhafazakâr medya bile iç savaş çıkarmaya yönelik devam eden girişimleri "yargı darbesi" ve "siyasi darbe" olarak nitelendirmeye devam etti. Başkanlık seçimleri öncesinde, **"seçim darbesi"** -açık ara destek gören muhalefet adayının suikasta uğratılması girişimi- uyarısı yapılmaya başlandı. Her durumda, Güney Kore şu anda yaklaşan bir savaşın eşiğindedir; KDHC'ye karşı provoke edilen bölgesel savaşlarla, Güney Kore'de

Antiemperyalist kamp için, savaş kışkırtıcısı olmayan emperyalist güçler kalıcı stratejik bir ortak cephe müttefikleri olamayacağı gibi, geçici taktiksel ortak cephe müttefikleri de olamazlar.

iç savaş komploları kesişmekte, çatışmanın ne zaman patlayacağı bilinmemektedir. Güney Kore'de faşizm yaklaşan savaşın açık bir işaretidir ve faşistler tarafından başlatılacak bir savaş, devrimin eşiği anlamına gelecektir. KDHC, 2024 Ocak ayında Yüksek Halk Meclisi'nde yapılan siyaset belirleme konuşmasında, **eğer faşistler ve emperyalistler bir savaş başlatırsa, buna antifaşist, antiemperyalist ve boyunduruktan kurtuluş savaşı olarak karşılık vereceğini ilan etti.** 2025 Ocak ayında yeni bir politika tayin konuşması yapılmaksızın, bu tutum yeniden teyit edildi. Bu, reformist aday Lee Jae-myung seçilse ve Trump ile Lee Jae-myung yönetimi kurulsa bile, KDHC'nin önceki Trump ve Moon Jae-in dönemindeki gibi müzakerelere geri dönmeyeceği anlamına gelir. Başka bir deyişle, Trump yönetimi gelecekte ABD kuvvetlerini Güney Kore'den çekme kararı almadığı ve Lee Jae-myung yönetimi Ulusal Güvenlik Yasası'nı kaldırmadığı ve geçmiş anlaşmaları uygulamak üzere somut adımlar atmadığı sürece, KDHC, ABD ya da Güney Kore ile müzakere masasına dönmeyecektir.

Emperyalist kamp, şu anda Üçüncü Dünya Savaşı konusunda savaş yanlısı ve savaş karşıtı güçler olarak bölünmüştür. **Savaş karşıtı emperyalist güçleri temsil eden Donald Trump**, başkanlık kampanyası sırasında kulağının yanından geçen bir keskin nişancı kurşunuyla **suikasta uğramaktan kıl payı kurtuldu.** Bu olay, tam da savaş yanlısı emperyalist güçlerin Washington NATO Zirvesi ile "NATO'nun Pasifikleştirilmesi"nin siyasi hazırlıklarını ve "RIMPAC" gibi çeşitli ortak askeri tatbikatlarla askeri hazırlıklarını tamamladığı 2024 Temmuz ayında gerçekleşti. **Bu siyasi ve askeri**

hazırlıkların tamamlanmasının ardından, Ağustos ayında Kursk işgali gerçekleştirildi, Eylül ayında Hizbullah'a yoğun saldırılar yapıldı, Ekim ayında Pyongyang'a insansız hava aracı saldırısı düzenlendi. Bunların hepsi ABD başkanlık seçimlerinden hemen önce gerçekleşen gelişmelerdi. Sonrasında, Kasım ayında Rusya'ya karşı uzun menzilli füze sınırlamalarının kaldırılması, Aralık ayında Güney Kore'de ABD yanlısı bir kendinden menkul askeri darbe girişimi ve Suriye'de Esad hükümetinin çöküşü geldi. Bu kadar savaş yanlısı emperyalist güçlerin, Trump iktidara geldikten sonra ABD-Rusya ve ABD-İran müzakerelerini sessizce izlemeleri düşünülemez. Batı Avrupa ülkeleri arasında oluşturulan "Gönüllüler Koalisyonu", Fransa'nın nükleer şemsiye açıklaması, İsrail'in Gazze'ye yönelik yoğun saldırıları ve İran'ın nükleer tesislerini vurma tehdidi -bunlar tesadüf değildir. Özellikle, **ABD-İran müzakerelerinin ilk gününde İran'ın en büyük limanında gerçekleşen benzeri görülmemiş patlamaya dikkat edilmelidir.** Her şeyden önce, Hindistan ile Pakistan arasında Keşmir meselesi nedeniyle patlak veren bölgesel savaşa dikkat edilmelidir; bu, Hindistan ile Çin arasına kama sokma ve Hindistan'ı antiemperyalist kamptan koparıp emperyalist kampa çekme niyetini açıkça ortaya koymaktadır. Bir kez daha tekrar etmek gerekirse: savaşın yönü Kuzeybatı Asya'dan Güneybatı ve Güney Asya'ya doğru kaymış ve artık Doğu Asya'ya yönelmişken, rahatlatma lüksümüz yoktur.

Doğu Asya, Üçüncü Dünya Savaşı'nın ana cephesi haline gelecektir ve Doğu Asya'daki savaşın fitili şu anda Güney Kore'deki savaştır. Artık dünya genelinde yaygın şekilde bilindiği üzere, Güney Kore'de sa-

vaş çıktığı anda Tayvan'daki savaş da eş zamanlı ve otomatik olarak patlak verecek ve bu da Japonya ve Filipinler'in katılımıyla Doğu Asya'da daha geniş çaplı bir savaşa, ardından Avustralya gibi ülkelerin katılımıyla Batı Pasifik'te daha da büyüyen bir savaşa dönüşecektir. Japonya Öz Savunma Kuvvetleri 2025 Mart ayında **Birleşik Operasyonlar Komutanlığı**'nı kurmuştur ve Biden yönetiminin Japonya'daki ABD Kuvvetleri'nin (USFJ) komutasını Hint-Pasifik Komutanlığı'ndan USFJ'ye devretme planı, Trump yönetimi tarafından durdurulmuştur. Trump, Rusya ve İran ile yaptığı müzakereler yoluyla savaş karşıtı bir politikayı yeniden teyit etmiş, "KDHC'yi nükleer devlet olarak tanıma", USFJ'ye komuta devrini durdurma ve Hindistan ile Pakistan arasındaki yerel savaşı durdurma çağrısı yapmıştır. Antiemperyalist kamp için, savaş kışkırtıcısı olmayan emperyalist güçler kalıcı stratejik bir ortak cephe müttefikleri olamayacağı gibi, geçici taktiksel ortak cephe müttefikleri de olamazlar. Ancak, onlar taktiksel işbirliği hedefi olabilirler. Başka bir deyişle, bu güçlerle müzakere yoluyla herhangi bir anlaşma veya ortak bildirge imzalanamaz; ancak bir anlaşma ya da bildirge olmaksızın -"sessiz dayanışma" şeklinde- ortak düşmana karşı birlikte hareket etmek zorunludur. Tam da bu nedenle, savaş yanlısı emperyalist güçler savaş karşıtı emperyalist güçleri bastırmak için kesin bir hamleye başvuracaktır ve bu hamlelerin en olası olanı Güney Kore'de bir savaştır. Doğu Asya'daki ve Üçüncü Dünya Savaşı'ndaki savaşı sabırsızlıkla bekleyen savaş yanlısı emperyalist güçler için Güney Kore'deki savaş bir tercih değil, zorunluluktur; savaş karşıtı emperyalist güçleri bastırmak için en uygun karttır.